

Εφετείο Πατρών 683/1985,

Πηγή: ΝοΒ 34/86 σελ. 241

Περίληψη: Έφεση. - Ομοδικία. - Αποζημίωση (αυτοκινητικό ατύχημα). - Εργατικό ατύχημα. - Υποκατάσταση ΙΚΑ. - Ασφάλιση ευθύνης. - Δικαστικά έξοδα. - Η έφεση πρέπει να απευθύνεται και κατά ομοδικού του εκκαλούντα μόνο αν η εκκαλούμενη απόφαση περιέχει επιβλαβή γι' αυτόν διάταξη υπέρ του εν λόγω ομοδικού. - Θανάτωση ασφαλισμένου στο ΙΚΑ σε τροχαίο κατά την εκτέλεση της εργασίας του. χαρακτηρισμός του ως εργατικού ατυχήματος. ex lege εκχώρηση στο ΙΚΑ (υποκατάσταση) των αξιώσεων αποζημίωσης των μελών της οικογένειας του ασφαλισμένου (θανατωθέντα) κατά το ποσόν που το ΙΚΑ οφείλει σ' αυτά ασφαλιστικές παροχές (άρθρο 10 § 5 ν.δ. 4104/1960, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 18 ν. 4476/1965 σε συνδ. προς το β.δ. 226/22.2/21.3.1973) κατ' απόκλιση από την ΑΚ 930 § 3. η ειδική αυτή ρύθμιση δεν αντιβαίνει στη συνταγματική αρχή της ισότητας. η μεταβίβαση (εκχώρηση) στο ΙΚΑ συντελείται με την έκδοση της απόφασης του Διοικητή του ΙΚΑ που καθορίζει, σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις, το ποσό μέχρι του οποίου χωρεί η εκχώρηση. ανεφάρμοστη σ' αυτήν την περίπτωση η ΑΚ 460 για την αναγγελία. υποκατάσταση του ΙΚΑ και στα δικαιώματα κατά της ασφαλιστικής εταιρίας στην οποία ήταν ασφαλισμένο το ζημιόγONO αυτοκίνητο. η αξίωση του ΙΚΑ ως ex lege εκδοχέως σε περίπτωση μελλουσών παροχών προς τον ζημιωθέντα ή τα μέλη της οικογένειάς του προσδιορίζεται με εφάπαξ ποσό ύστερα από σχετική αναλογιστική μελέτη. για την καταβολή του ποσού αυτού στο ΙΚΑ δεν προβλέπεται και απόκλιση από τον κανόνα της περιοδικής (κατά μήνα) καταβολής της ΑΚ 930 § 1. - Στα όρια του ασφαλισματος τα προβλεπόμενα στην υπ' αριθμ. Κ4/1331/1977 απόφαση του Υπ. Εμπορίου, η οποία εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 6 § 2 ν. 489/1976, δεν περιλαμβάνονται και οι τόκοι υπερημερίας του ασφαλιστή και τα δικαστικά έξοδα του ζημιωθέντα. ανίσχυρη η αντίθετη ρύθμιση του άρθρου 22 της εν λόγω υπουργικής απόφασης γιατί δεν καλύπτεται από τη νομοθετική εξουσιοδότηση. - Περιορισμός της δικαστικής δαπάνης κατά τα άρθρα 22 ν. 3693/1957 και 5. ν. 3210/1955.

Απόφαση Δικαστηρίου

Προεδρεύων ο κ. Ν. ΛΑΜΠΕΑΣ, εφέτης

Εισηγητής ο κ. Α. ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ, εφέτης

Δικηγόροι οι κ.κ. Ν. Φερμελής, Α. Σίνουρης, Γ. Γιαννακόπουλος

Επειδή εκ του συνδυασμού των διατάξεων των άρθρων 68 και 517 του ΚΠολΔ προκύπτει σαφώς ότι η έφεσις δέον ν' απευθύνεται κατ' εκείνων οίτινες υπήρξαν διάδικοι κατά την πρωτόδικον δίκην. Εις την προκειμένην περίπτωσην νοούνται οι νικήσαντες αντίδικοι του εκκαλούντος και όχι εκείνοι οίτινες ηττήθησαν ή οι ομοδικοί των, εκτός εάν η απόφασις περιέχη επιβλαβή διάταξιν διά τον εκκαλούντα υπέρ τινός των ομοδικών του, οπότε η έφεσις δέον ν' απευθύνεται και κατ' αυτού (ΟλομΑΠ 63/1981 ΝοΒ 29. 1257, ΑΠ 839/1977 ΕΕΝ 57. 59, ΑΠ 242/1976 ΝοΒ 24. 782). Εφ' όσον όθεν δεν συντρέχει περίπτωσις δικαιολογούσα την απεύθυνσιν της εφέσεως και κατά των ομοδικών του εκκαλούντος εις την πρωτόδικον δίκην, η έφεσις η οποία απευθύνεται και εναντίον αυτών είναι, κατά τα άρθρα 73 και 532 ΚΠολΔ, अपαράδεκτος, λόγω προδήλου ελλείψεως εννόμου συμφέροντος του εκκαλούντος να στραφή και κατά των ομοδικών του (ΕφΑθ 4947/77 ΝοΒ 25. 996).

Διά τους ανωτέρω λόγους

1) Η κρινόμενη από 22.2.84 έφεσις του Α.Κ.** και Β.Κ.** καθ' ό μέρος απευθύνεται κατά των εφεσιβλήτων α) εν Αθήναις εδρευούσης ανωνύμου ασφαλιστικής εταιρίας υπό την επωνυμίαν "Η.Ε.*" και β) Α.Σ.Α.**,

2) η επίσης κρινόμενη από 23.2.1984 έφεσις της άνω ασφαλιστικής εταιρίας "Η.Ε.*" καθ' ό μέρος απευθύνεται κατά α) Α.Κ.**, β) Β.Κ.** και γ) Α.Σ.Α.** και

3) η από 28.2.1984 έφεσις του Α.Σ.Α.** καθ' ό μέρος απευθύνεται κατά των α) άνω ασφαλιστικής εταιρίας υπό την επωνυμίαν "Η.Ε.*", β) Α.Κ.** και γ) Β.Κ.**, οίτινες άπαντες διετέλεσαν εις την πρωτόδικον δίκην απλοί ομοδικοί εκάστου των άνω εκκαλούντων (ΕφΑθ 11070/80 ΑρχΝομ ΛΒ', 167, ΕφΑθ 7906/80 ΕλλΔ 21.707) και ηττήθησαν εις αυτήν, είναι απάράδεκτοι, κατά τα προεκτεθέντα και δέον, εκάστη των άνω εφέσεων, καθ' ό μέρος απευθύνεται κατά των προαναφερθέντων, να απορριφθή, καθόσον η εκκαλουμένη απόφασις δεν περιέχει βλαπτικήν διάταξιν κατά των άνω εκκαλούντων και υπέρ των άνω εις εκάστην έφεσιν εφεσιβλήτων, ούτε απερρίφθη αίτησις εκάστου εκ των άνω εκκαλούντων κατά των αυτών ως άνω εις εκάστην εφεσιβλήτων, ούτε προσβάλλεται τιοιαύτη διάταξις εις εκάστην, εκ των άνω κρινομένων, έφεσιν. Κατά την αυτήν ως άνω σκέψιν και προκειμένης ενταύθα απλής ομοδικίας

μεταξύ των εναγομένων, ως εις ολόκληρον υποχρέων προς καταβολήν αποζημίωσης διά προκληθείσαν εξ αυτοκινητικού ατυχήματος ζημίαν (βλ. ΑΠ 83/1977 ΝοΒ 25. 1124, ΕφΑθ 11070/80 ΑρχΝ ΛΒ', 167) αι υπό κρίσιν συνεδικαζόμεναι εφέσεις ερευνώνται μόνον καθ' ό μέρος απευθύνονται κατά του εν τη αγωγή, εφ' ης εξεδόθη η εκκαλουμένη απόφασις, ενάγοντος Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων (ΙΚΑ) (...).

Επειδή, κατά την § 5 του άρθρου 10 του ν.δ. 4104/1960, ως αύτη αντικατεστάθη διά του άρθρου 18 του ν. 4476/65, επιφυλασσομένης της εφαρμογής των άρθρ. 34 § 2 και 60 § 3 του α.ν. 1846/1951, εφ' όσον ο ησφαλισμένος ή τα μέλη της οικογενείας του δύναται ν' αξιώσουν κατ' άλλους νόμους αποζημίωσιν διά ζημίαν προκληθείσαν αυτοίς συνεπεία ασθενείας, αναπηρίας ή θανάτου του εις διατροφήν αυτών υποχρέου, η αξίωσις αύτη μεταβιβάζεται εις το ΙΚΑ δι' ο ποσόν τούτο οφείλει ασφαλιστικάς παροχάς εις τον δικαιούχον της αποζημίωσης, καθ' α ειδικώτερον θέλει ρυθμισθή διά β.δ., εκδιδόμενου προτάσει του Υπουργού Εργασίας μετά γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του ΙΚΑ. Εξ άλλου, κατά το άρθρον 1 του, κατά την άνω νομοθετικήν εξουσιοδότησιν, εκδοθέντος υπ' αριθ. 226 της 22.2/21.3.73 β.δ. "περί τρόπου υπολογισμού δαπανών του ΙΚΑ, οφειλομένων προς ησφαλισμένους ή τα μέλη της οικογενείας των εκ της προσγενομένης αυτοίς ζημίας παρά του εις αποζημίωσιν υποχρέου", το ποσόν μέχρι του οποίου τυχόν αξίωσις του ησφαλισμένου ή των μελών της οικογενείας του προς αποζημίωσιν διά ζημίαν προσγενομένην αυτοίς συνεπεία ασθενείας, αναπηρίας ή θανάτου των εις διατροφήν αυτών υποχρέου, μεταβιβάζεται εις το ΙΚΑ, συμφώνως προς την § 5 του άρθρου 10 του ν.δ. 4104/1960, ως αντικατεστάθη υπό του άρθρου 18 του ν. 4476/1965, καθορίζεται δι' αποφάσεως του Διοικητού του ΙΚΑ, οριζομένων περαιτέρω διά των επομένων άρθρων του αυτού διατάγματος και των κριτηρίων επί τη βάσει των οποίων γίνεται ο τοιούτος καθορισμός υπό του Διοικητού διά των κατά περίπτωσιν εκδιδόμενων αποφάσεων αυτού, μη εχουσών κανονιστικόν χαρακτήρα, διαλαμβάνοντας δε ειδικώτερον του άρθρου 3 ότι επί μελλουσών να πραγματοποιηθούν παροχών των κλάδων ασθενείας και συντάξεως, κατά πάσα δε περίπτωσιν προκειμένου περί των συντάξεων των μελών της οικογενείας του παθόντος, η αξίωσις του ΙΚΑ προσδιορίζεται εις εφ' άπαξ ποσόν βάσει αναλογιστικής μελέτης ενεργουμένης εφ' εκάστης περιπτώσεως. Εκ των διατάξεων τούτων σαφώς συνάγεται ότι η προς αποζημίωσιν αξίωσις, κατά τας άνω περιπτώσεις, ανήκουσα κατ' αρχήν εις τα υποστάντα την ζημίαν πρόσωπα, ήτοι εις τον ησφαλισμένον εις το ΙΚΑ ή επί θανάτωσης αυτού εις τα μέλη της οικογενείας του, μη αποκλεισμένη δε γενικώς, συμφώνως προς το άρθρ. 930 § 3 ΑΚ, μεταβιβάζεται εκ του νόμου εις το ΙΚΑ, πληρουμένων των εν αυταίς προϋποθέσεων, η τοιαύτη δε μεταβίβασις συντελείται, επερχομένης πλήρως της αναγκαστικής ταύτης μεταστάσεως της απαιτήσεως, μόνον από της εκδόσεως της αποφάσεως του διοικητού, της καθορισούσης επί τη βάσει των άνω κριτηρίων το ποσόν μέχρι του οποίου χωρεί η μεταβίβασις, μη καταλυομένου μέχρις εκδόσεως της αποφάσεως ταύτης του ενοχικού δεσμού του δικαιούχου, αρχικού δανειστού και του οφειλέτου, όστις μόνον από του χρόνου τούτου καθίσταται υπόχρεως έναντι του ΙΚΑ και εφ' όσον και καθ' ό μέρος δεν έχει εκπληρώσει μέχρι τότε την προς τον ζημιωθέντα υποχρέωσίν του (ΑΠ 490/77 ΝοΒ 26. 169). Η κατά του υπαιτίου ασθενείας, αναπηρίας κλπ. αξίωσις προς αποζημίωσιν του εις το ΙΚΑ ησφαλισμένου, καθ' ό ποσόν η αξίωσις αύτη καλύπτεται εκ της ασφαλιστικής σχέσεως, μεταβιβάζεται εκ του νόμου εις το ΙΚΑ, το οποίον εν τη περιπτώσει ταύτη και αφ' ης ανέλαβε την υποχρέωσιν εκπληρώσεως των βαρυνουσών τούτο παροχών, έχει ευθείαν αξίωσιν κατά του προς αποζημίωσιν υποχρέου, υποκαθιστάμενον κατά το ποσόν των οφειλομένων εις τον ζημιωθέντα ασφαλιστικών παροχών εις την κατ' εκείωσιν αξίωσιν τούτου, ήτις και μειούται αντιστοίχως κατά το ποσόν της αξιώσεως του ΙΚΑ, ως τούτο προσδιορίζεται δι' αποφάσεως του Διοικητού του (ΑΠ 490/77 ΝοΒ 26. 169, ΕφΑθ 8623/78 ΝοΒ 27. 800). Ούτω, διά των προμνησθεισών διατάξεων, καθιερούται περίπτωσις γνησίας ex lege εκχωρήσεως γεγεννημένης απαιτήσεως (ΕφΑθ 8623/78 ΝοΒ 27.800), η μεταβίβασις της οποίας (απαιτήσεως) δεν ήρτηται εκ της εις τον υπόχρεον αναγγελίας της εκχωρήσεως ταύτης, εφ' όσον τα αποτελέσματα αυτής επέρχονται απ' ευθείας εκ του νόμου, μη εφαρμοζομένης εν προκειμένω της διατάξεως του άρθρου 460 ΑΚ, εν πάση δε περιπτώσει αναγγελίαν συνιστά και η υπό του ΙΚΑ άσκησις της αγωγής περί της εν λόγω εκχωρηθείσης απαιτήσεως (ΕφΑθ 8623/78 ένθ. αν.). Περαιτέρω εκ των αυτών ως άνω διατάξεων, εν συνδυασμώ προς τας τοιαύτας των άρθρων 914, 297, 298 ΑΚ, 2, 4, 9 ν. ΓΝ/1911, 1, 2, 4, 6, 10 του ν. 489/1976, προκύπτει ότι επί εξ αυτοκινητικού ατυχήματος προσγενομένης ασθενείας ή αναπηρίας ή θανάτου εις ησφαλισμένον, αφ' ενός μεν το ΙΚΑ έχει την ρηθείσαν αγωγήν κατά του ζημιώσαντος εφ' όσον ούτος βαρύνεται με υπαιτιότητα, αφ' ετέρου δε το αυτό ίδρυμα δύναται να στραφή και κατά της ασφαλιστικής εταιρίας, εις την οποίαν ήτο ησφαλισμένον το ζημιογόνον αυτοκίνητον, εφ' όσον ο παθών ησφαλισμένος (εις το ΙΚΑ) έχει εκ της ρηθείσης διατάξεως του άρθρου 10 § 1 ν. 489/76 ίδιαν αξίωσιν μέχρι του ποσού της ασφαλιστικής καλύψεως κατά του ασφαλιστού, η οποία αξίωσις εκχωρείται εκ του νόμου εις το ΙΚΑ, κατά τα προεκτεθέντα. Περαιτέρω διά του άρθρου 3 του υπ' αριθ. 226/73 β.δ. ορίζεται ότι επί μελλουσών να πράγμνησιν εφ' εκάστης περιπτώσεως. Εκ της ως άνω διατάξεως, εν συνδυασμώ προς τον τίτλον του αυτού δ/τος και τας λοιπάς διατάξεις του συνάγεται ότι διά ταύτης καθορίζεται ο τρόπος υπολογισμού του ποσού της δαπάνης του ΙΚΑ διά τας μελλούσας προς τον ησφαλισμένον ή μέλη της οικογενείας του ασφαλιστικάς παροχάς ίνα, βάσει τούτου, καθορισθή δι' αποφάσεως του Διοικητού του ΙΚΑ το μεταβιβαζόμενον εις τούτο ποσόν κατά το άρθρον 1 του ως άνω δ/τος,

ορίζεται δε ειδικώτερον ότι η διά την ως άνω δαπάνην αξιώσεις του ΙΚΑ προσδιορίζεται εις εφ' άπαξ ποσόν βάσει αναλογιστικής μελέτης. Ουδόλως όμως προκύπτει ότι διά της ως άνω διατάξεως καθορίζεται και ο τρόπος προβολής της αξιώσεως του ζημιωθέντος, καθ' ό μέρος μετατεβιβάσθη εις το ΙΚΑ αυτή κατά του υποχρέου προς αποζημίωσιν, κατά τροποποίησιν του εις τον άρθρον 930 § 1 εδ. α ΑΚ κανόνος, εις τρόπον ώστε η αιτουμένη κατά τον ΑΚ αποζημίωσις εις μεν τον παθόντα να καταβάλλεται εις χρηματικάς δόσεις κατά μήνα, εις δε το ΙΚΑ εις κεφάλαιον εφ' άπαξ και άνευ συνδρομής σπουδαίου λόγου, δοθέντος μάλιστα ότι και επί νομίμου εκχωρήσεως (ΕφΑθ 8623/78 ΝοΒ 27.800) ο οφειλέτης (υπόχρεως προς αποζημίωσιν) έχει, κατ' άρθρ. 462 ΑΚ, προς τον εκδοχέα τας αυτάς υποχρεώσεις ας είχε προς τον εκχωρητήν, η δε απαίτησις του τελευταίου μεταβιβάζεται μεθ' όλων των πλεονεκτημάτων και μειονεκτημάτων αυτής (ΕφΑθ 10703/79 ΝοΒ 28.833) (...).

Επειδή, η διάταξις του άρθρου 4 § 1 του ισχύοντος Συντάγματος, ορίζουσα ότι οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου, καθιερούου μόνον την ισότητα των Ελλήνων πολιτών ενώπιον του νόμου αλλά και την έναντι αυτών ισότητα του νόμου, δεσμεύουσα ούτω και τον νομοθέτην, όστις, εν τη ρυθμίσει ουσιωδώς ομοίων πραγμάτων, σχέσεων ή καταστάσεων και κατηγοριών προσώπων, δεν δύναται να νομοθετή κατά διάφορον μεταχείρισιν τούτων εισάγων εξαιρέσεις και ποιούμενος εν γένει διακρίσεις, εκτός αν η διάφορος αυτών μεταχείρισις επιβάλλεται εκ λόγων γενικωτέρου κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος, υποκειμένων εις τον έλεγchon των δικαστηρίων, άτινα εν όψει αυτών αποφαινόνται αν είναι δεδικοιολογημένα αι εξαιρέσεις και διακρίσεις και συνεπώς αν αντίκεινται ή δεν αντίκεινται εις την περί ισότητος ρηθείσαν Συνταγματικήν διάταξιν (βλ. ΑΠ 1574/ 1981 Ολομ. ΝοΒ 30, 1055, ΑΠ 911/1981 Ολομ ΝοΒ 30. 630, ΑΠ 913/1980 Ολομ ΝοΒ 29. 293, ΑΠ 776/1982 ΝοΒ 31. 667). Εν προκειμένω οι εκκαλούντες ισχυρίζονται ότι αι προμνησθείσαι διατάξεις του άρθρου 10 § 5 του ν.δ. 5104/1980, ως αντικατεστάθη διά του άρθρου 18 του ν. 4476/1965 ως και άρθρον 1 του υπ' αριθ. 226/1973 β.δ., και κατά το προαναφερθέν ανωτέρω περιεχόμενον των, αντίκεινται εις την περί ισότητος ρηθείσαν συνταγματικήν διάταξιν. Υπό το κρατούν όμως εν Ελλάδι σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως εις πλείονας φορείς, η παράβασις της αρχής της ισότητος κατά την ρύθμισιν των σχέσεων του φορέως μετά των ησφαλισμένων, προϋποθέτει άνισον μεταχείρισιν ομοειδών κατηγοριών ησφαλισμένων, εντός του αυτού ασφαλιστικού φορέως και ουχί εν συγκρίσει με ησφαλισμένους διαφόρων φορέων τελούντας υπό διαφόρους πραγματικάς καταστάσεις ή σχέσεις αλλά και εκάστου ασφαλιστικού οργανισμού τελούντος υπό διαφόρους οικονομικάς δυνατότητας και συνθήκας. Άλλωστε η εισαγομένη διά των άνω διατάξεων ρυθμισις, θεσπισθείσα εκ λόγων γενικωτέρου κοινωνικού συμφέροντος, δεν αποτελεί αυθαίρετον και αδικαιολόγητον διάκρισιν, διότι ναι μεν κατά το άρθρον 930 § 3 ΑΚ ο ζημιώσας δεν απαλλάσσεται της προς αποζημίωσιν υποχρεώσεώς του εκ του λόγου ότι άλλος υποχρεούται εις αποζημίωσιν ή διατροφήν του ζημιωθέντος, η βασική αρχή όμως της αστικής ευθύνης καθ' ην η αποζημίωσις δεν δύναται να αποτελέση πηγήν πλουτισμού διά τον αδικηθέντα, ως σκοπούσα εις την κάλυψιν του δημιουργηθέντος κενού εις την περιουσίαν τούτου και ουχί εις την επαύξησιν της περιουσίας του, οδηγεί εις το ορθόν συμπέρασμα ότι η αποζημίωσις τελικώς δέον να περιέλθη εις τον καταβαλόντα τρίτον κατά το μέτρον της παροχής αυτού (βλ. Α. Γεωργιάδην, εις ΝοΒ 30. 1080 επ., Φίλιον, Ειδικόν Ενοχικόν σελ. 680 επ., Σταθόπουλον, εις Γεωργιάδη-Σταθοπούλου ΑΚ 297-298 αριθ. 102). Κατ ακολουθίαν τούτων αι ανωτέρω διατάξεις περί αναγκαστικής εκχωρήσεως της απαιτήσεως του ζημιωθέντος εις το οφείλον ή καταβάλον ασφαλιστικάς παροχάς ΙΚΑ δεν αντίκειται εις την περί ισότητος ρηθείσαν διάταξιν του Συντάγματος δι' ο και οι

- 1)** υπό στοιχείον 4 λόγος εφέσεως της από 22.2.84 εφέσεως των Α.Κ.** και Β.Κ.**,
- 2)** υπό στοιχείον 4 λόγος εφέσεως της από 23.2.84 εφέσεως της ασφαλιστικής εταιρίας "Η.Ε.*" και
- 3)** υπό στοιχείον 2 λόγος εφέσεως της από 28.2.84 εφέσεως του Α.Α.**, είναι απορριπτέοι ως νόμω αβάσιμοι.

Επειδή, εκ των διατάξεων του άρθρου 6 § 2 του ν. 489/76, εν συνδυασμώ προς τας διατάξεις της κατ' εξουσιοδότησιν της άνω διατάξεως εκδοθείσης υπ' αριθ. Κ4/1331/1977 αποφάσεως του Υπουργού Εμπορίου, δι' ης καθωρίσθησαν τα κατώτατα όρια του ασφαλίματος κατ' είδος κινδύνου, συνάγεται ότι εις τα κατώτατα όρια του ασφαλίματος δεν περιλαμβάνονται οι τόκοι υπερημερίας του ασφαλιστού και τα δικαστικά έξοδα του ζημιωθέντος τρίτου προς επιδίωξιν και έναντι του ασφαλιστού της προς αποζημίωσιν αξιώσεώς του διά τας εις αυτόν προξενηθείσας ζημίας εξ αυτοκινήτου (ΕφΑθ 8782/1981 ΕΕΝ 48. 1043). Η διάταξις του άρθρου 22 της υπ' αριθ. Κ4/585/1978 αποφάσεως του Υπουργού Εμπορίου καθ' ην εκ του ασφαλιστικού ποσού το 90% αφορά το ανώτατον όριον ευθύνης του ασφαλιστού δι' αποζημίωσιν, το δε 10% διά δικαστικά και λοιπά έξοδα, στερείται νομοθετικής εξουσιοδοτήσεως και ως τοιαύτη δεν έχει εφαρμογήν, διότι η ανωτέρω Υπουργική απόφασις εξεδόθη κατ' εξουσιοδότησιν της διατάξεως του άρθρ. 6 § 5 του μνησθέντος νόμου διά τον καθορισμόν των γενικών όρων του ασφαλιστηρίου συμβολαίου του καλύπτοντος την εξ ατυχημάτων αυτοκινήτου αστικήν ευθύνην, ουχί δε και περί των κατωτάτων ορίων των ασφαλισμάτων, εις α αναφέρεται η προαναφερθείσα υπ' αριθ. Κ4/1331/1977 Υ.Α. Κατ'

ακολουθίαν των ανωτέρω ο από στοιχείον 7 λόγος της από 23.2.1984 εφέσεως της ασφαλιστικής εταιρίας "Η.Ε.*" περί μειώσεως του εκ 400.000 δραχμών ποσού ευθύνης της κατά 10% και περί του ότι δεν δικαιολογούνται πέραν του ανωτάτου ορίου τόκοι, είναι απορριπτέος, ως αβάσιμος. Επίσης απορριπτέος είναι και ο ισχυρισμός της άνω ασφαλιστικής εταιρίας περί εξαιρέσεως της ενδίκου περιπτώσεως της καλύψεως διότι το αυτοκίνητον ήτο υπέρβαρον, καθόσον κατ' άρθρον 1 του ν. 489/76 ο ασφαλιστής δεν δύναται ν' αντιτάξη κατά του ζημιωθέντος, ασκούντος την την κατ' άρθρ. 10 § 1 αξίωσιν, ενστάσεις απορροεούσας εκ της ασφαλιστικής συμβάσεως.

Επειδή, εκ των, μετ' επίκλησιν, προσαγομένων υπό των διαδίκων εγγράφων και των υπ' αυτών συνομολογουμένων, απεδείχθησαν, κατά την κρίσιν του δικαστηρίου, τα ακόλουθα: Την 17ην Δεκεμβρίου 1979 περί ώραν 20.45 ο πρώτος εκ των εναγομένων Α.Σ.Α.**, ωδήγει το υπ' αριθ. ΡΒ 4127 Δ.Χ. φορτηγόν αυτοκίνητον, ωφελίμου φορτίου 24.000 KGS, ανήκον κατά κυριότητα, νομήν και κατοχήν εις τους δεύτερον και τρίτον εκ των εναγομένων (Α.Δ.Κ.** και Β.Δ.Κ.**), οι οποίοι είχαν και την χρήσιν και από κοινού εκμετάλλευσιν του άνω φορτηγού αυτοκινήτου, διά του οποίου ασκούν επιχείρησιν μεταφοράς, παρ' ων και προεστήθη ο άνω οδηγός εν τη οδηγήσει του ως ειρήται αυτοκινήτου, ησφαλισμένου εις την τετάρτην εκ των εναγομένων ασφαλιστικήν εταιρίαν υπό την επωνυμίαν "Η.Ε.*" διά τας έναντι τρίτων υλικάς ζημίας μέχρι του ποσού των 200.000 δραχμών και διά σωματικής βλάβας και θάνατον μέχρι του ποσού των 400.000 δραχμών, και εκινείτο δι' αυτού επί της νέας εθνικής οδού Αθηνών-Κορίνθου-Πατρών, με κατεύθυνσιν εξ Αθηνών προς Πάτρας. 1/4τε ο πρώτος εκ των εναγομένων με το φορτηγόν αυτοκίνητον το οποίον ωδήγει, και το οποίον ήτο φορτωμένον διά σάκκων σιμιγδαλίου και υπέρβαρον κατά 7.258 χιλιόγραμμα, ήτοι αντί να μεταφέρει 24.000 χιλιόγραμμα μετέφερε 31.258 χιλιόγραμμα, κατά παράβασιν του άρθρου 32 § 1 και 8 του ΚΟΚ, ευρίσκετο εις το ύψος της πόλεως Κορίνθου, πλησίον της οδού της αρχομένης από της εθνικής οδού και οδηγούσης εις την πόλιν της Κορίνθου, παρά δε το ότι η ορατότης ήτο περιορισμένη λόγω της νυκτός, του ανεπαρκούς φωτισμού και του επικρατούντος σκότους, ως και του ότι προσήγγιζε εις μέρος όπου ευρίσκονται πρατήρια υγρών καυσίμων και εστιατόρια, όπου παρετηρείτο ηυξημένη κίνησις πεζών και οχημάτων, εν τούτοις είχε αναπτύξει, εν όψει και των άνω επικρατουσών συνθηκών, ηυξημένην ταχύτητα, την οποίαν δεν εμείωσε όταν πλησίαζεν εις το άνω τμήμα της προαναφερθείσης Εθνικής οδού, ουδέ ερρύθμισε ταύτην ώστε να είναι εις θέσιν να διακόψη την πορείαν του αυτοκινήτου όπερ ωδήγει εντός του ορατού έμπροσθεν αυτού τμήματος της οδού και προ οιουδήποτε δυναμένου να προβλεφθή εμποδίου (άρθρ. 19 § 2 και 3 ΚΟΚ). Ο όψως και του γεγονότος ότι το σύστημα τροχοπέδησεως του άνω αυτοκινήτου δεν ελειτούργει καλώς, καθόσον μόνον οι δύο οπίσθιοι τροχοί ετροχοπέδουν κανονικά, ως τούτο προέκυψεν εκ της διενεργηθείσης την 18.12.1979 πραγματογνωμοσύνης υπό του Γ.Ο.** μηχανικού αυτοκινήτων. Κατά την στιγμήν αυτήν ο Κ.Π.** του Ν., οδηγός τυγχάνων του υπ' αριθ. ΡΡ 3020 φορτηγού αυτοκινήτου, εστάθμευσε τούτο προσωρινώς εις το δεξιόν, εν σχέσει με την προς Πάτρας πορείαν του, και εκτός οδοστρώματος με το φλας και την μηχανήν εν λειτουργία και διέσχισε καθέτως πεζή την άνω Εθνικήν οδόν, προτιθέμενος να μεταβή εις το έναντι εστιατόριον. Ο πρώτος των εναγομένων, παρά το γεγονός ότι η οδός εις το ως ειρήται τμήμα της είναι ευθεία επί μήκους 300 μέτρων και ηδύνατο ν' αντιληφθή από ικανής αποστάσεως τον διασχίζοντα καθέτως την εθνικήν οδόν άνω πεζόν, εξ αμελείας του, μη έχων τεταμένην την προσοχήν εις την οδήγησιν του άνω αυτοκινήτου, δεν αντελήφθη εγκαίρως και δη εξ ικανής αποστάσεως, καιτοι ηδύνατο, τον διασχίζοντα καθέτως το οδόστρωμα άνω πεζόν λόγω δε και της ηυξημένης εν σχέσει με τας επικρατούσας άνω συνθήκας, ταχύτητος του οχήματος όπερ ωδήγει, της μειώσεως της εις το άνω τμήμα της οδού όπου υπήρχε κίνησις πεζών και οχημάτων λόγω των εκείσε ευρισκομένων καταστημάτων, ως και της μη καλής λειτουργίας της τροχοπέδης του, κατά τα προαναφερθέντα, δεν ηδυνήθη, ότε αντελήφθη τον πεζόν διασχίζοντα καθέτως το οδόστρωμα να συγκρατήση διά τροχοπέδησεως το όπερ ωδήγει άνω αυτοκίνητον, το οποίον, ως προελέχθη, ήτο υπερφορτωμένον, ουδέ ηδυνήθη να πραγματοποιήση αποφευκτικόν ελιγμόν διά να αποφύγη την πρόσκρουσιν επί του πεζού, και ούτω συνεπεία των άνω αμελών ενεργειών και παραλείψεών του, επέπεσε διά του εμπροσθίου τμήματος του αυτοκινήτου, όπερ ωδήγει, μετά σφοδρότητος επί του άνω πεζού, εις τον οποίον επροξένησε κρανιοεγκεφαλικήν κάκωσιν, πολλαπλά συντριπτικά κατάγματα οστών σπλαχνικού και προσωπικού κρανίου μετά πολτοποιήσεως της εγκεφαλικής ουσίας, ως και κάταγμα της αυχενικής μοίρας και σπονδυλικής στήλης, εξ ων τραυμάτων, ως μόνης ενεργού αιτίας, επήλθεν ακαριαίως ο θάνατος του άνω πεζού Κ.Π.** του Ν.* Συνοπαιπότητος του θανόντος δεν απεδείχθη υπάρχουσα, ίδια δε δεν απεδείχθη ότι ο θανών εκινήθη διασχίζων καθέτως την άνω Εθνικήν οδόν άνευ ελέγχου τινός, ουδέ απεδείχθη ότι εις το ως ειρήται τμήμα της οδού υπήρχον διαβάσεις πεζών. Ειρήσθω εν προκειμένω ότι ο ταχογράφος του άνω αυτοκινήτου δεν ελειτούργει καλώς, καθόσον εις την απόστασιν του ενός (1) χιλιομέτρου παρουσίαζε 890 περίπου μέτρα, ο δε πρώτος εκ των εναγομένων και οδηγός του άνω φορτηγού αυτοκινήτου Α.Σ.Α.** διά την άνω εξ αμελείας του ανθρωποκτονίαν, ως και διά τας παραβάσεις των άρθρων 19 § 3 και 10 και 32 § 1 και 8 ΚΟΚ κατεδικάσθη διά της υπ' αριθ. 289/81 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Ναυπλίου εις φυλακισιν 8 μηνών και εις χρηματικήν ποινήν εν συνόλω 10.000 δραχμών. Εκ των ανωτέρω αποδεικνύεται ότι αποκλειστικός υπαίτιος του, συνεπεία της προαναφερθείσης προσκρούσεως, θανάτου του ανωτέρω Κ.Π.** του Ν. υπήρξεν ο οδηγός του προαναφερθέντος υπ' αριθ. ΡΒ 4127 Δ.Χ. φορτηγού αυτοκινήτου,

ανήκοντος κατά κυριότητα, νομήν και κατοχήν εις τους Α και Β.Δ.Κ.**, οι οποίοι και ενήργουν δι' αυτού επιχείρησιν μεταφοράς και οι οποίοι προέστησαν τον άνω οδηγόν εις την οδήγησιν του άνω αυτοκινήτου, όπερ ήτο ησφαλισμένον εις την τετάρτην των εναγομένων ασφαλιστικήν εταιρίαν "Η Ε.*", κατά τα προαναφερθέντα, μη αποδειχθείσης συνυπαιτιότητος τινός του θανόντος, δι' ο και οι περί συνυπαιτιότητος του θανόντος λόγοι των κρινομένων εφέσεων, είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι.

Ο κατά τ' ανωτέρω, συνεπεία, αποκλειστικής υπαιτιότητος του πρώτου εκ των εναγομένων, θανών ήτο ησφαλισμένος εις το ενάγον ΙΚΑ (ΑΜ 2281921), το δε ανωτέρω ατύχημα χαρακτηρίσθη ως εργατικόν τοιούτον διά της υπ' αριθ. 96/17.6.80 αποφάσεως του Διευθυντού του Τοπικού Υποκαταστήματος ΙΚΑ Αστακού, καθόσον συνέβη καθ' ον χρόνον ο θανών, οδηγός τυγχάνων του υπ' αριθ. ΡΡ 3020 φορτηγού αυτοκινήτου, είχε σταθμεύσει τούτο εκτός οδοστρώματος με τα φλας και την μηχανήν εν λειτουργία και διέσχιζε πεζή καθέτως το οδόστρωμα της προαναφερθείσης Εθνικής οδού διά να μεταβή εις εκείσε υπάρχον εστιατόριον. Τα μέλη της οικογένειας του θανόντος, κατά τον θάνατόν του ήσαν η σύζυγός του Μ.*, γεννηθείσα εν έτει 1942 και τα ανήλικα τέκνα του Ν.*, γεννηθείς την 16.3.1968 και Α.*, γεννηθείς την 15.2.1970, τα οποία και διετρέφοντο υπό του θανόντος. Μετά τον χαρακτηρισμόν του άνω ατυχήματος, αναγγελθέντος εμπροθέσμως ως εργατικόν τοιούτου, κατά την έννοιαν του άρθρου 34 § 1 του α.ν. 1846/1951, δυνάμει της υπ' αριθ. 386/20.2.1981 αποφάσεως του Διευθυντού του Υποκ/τος ΙΚΑ Πατρών χορηγήθη σύνταξις τόσον εις την χήραν του αποβιώσαντος Μ. χήραν Π.Κ.**, όσον και εις τα άνω ανήλικα τέκνα του Ν.* και Α.* Εις την χήραν του άνω αποβιώσαντος χορηγήθη σύνταξις εκ δραχμών 6.250 μηνιαίως διά το χρονικόν διάστημα από 1.1.1980 μέχρι 29.2.1980 και εκ δραχμών 7.180 διά το χρονικόν διάστημα από 1.3.80 και εφεξής, εις έκαστον δε ανήλικον τέκνον του αποβιώσαντος χορηγήθη σύνταξις εκ δραχμών 1.780 μηνιαίως διά το χρονικόν διάστημα από 1.1.1980 μέχρι 29.2.1980 και εκ δραχμών 2.050 από 1.3.1980 και εφεξής. Διά τας παροχάς λόγω συντάξεως διά το χρονικόν διάστημα από 1.9.1981 και εφεξής, εγένετο, συμφώνως το άρθρω 3 του υπ' αριθμ. 226/73 β.δ., αναλογιστική μελέτη διά να καθορισθή το ύψος του ποσού ίνα εν συνεχεία δι' αποφάσεως του Διοικητού καθορισθή το μεταβιβαζόμενον εις το ΙΚΑ ποσόν. Βάσει της μελέτης ταύτης προέκυψε ότι το ποσόν όπερ από 1.9.81 καταβάλλεται υπό του ΙΚΑ εις τα άνω μέλη της οικογενείας του θανόντος (χήρα και ανήλικα τέκνα) ανέρχεται εις το ποσόν των 14.220 δραχμών μηνιαίως, ταύτα δε πάντα υπό την ρητήν επιφύλαξιν του ενάγοντος την διατυπωθείσαν εις την αγωγήν, εφ' ης εξεδόθη η εκκαλουμένη, διά την περίπτωσιν αναπροσδιορισμού εξ οιασδήποτε αιτίας του ποσού των χορηγηθεισών και χορηγουμένων παροχών και εις περίπτωσιν χορηγήσεως άλλων παροχών εις μεταγενέστερα χρονικά διαστήματα. Κατά την σύνταξιν της ως άνω αναλογιστικής μελέτης δεν ελήφθη υπ' όψιν οποιαδήποτε μελλοντική αύξησις των συντάξεων, ενώ ελήφθησαν υπ' όψει οι πιθανότητες διακοπής της συνταξιοδοτήσεως, βάσει της κατά ηλικίαν θνησιμότητος, η πιθανότης επανανυμφεύσεως της χήρας, η οποία και θα συνεπάγεται την διακοπήν της συντάξεως, καθώς επίσης και η χρονολογία ενηλικιώσεως εκάστου των ανηλικών τέκνων του θανόντος, ήτοι η συμπλήρωσις του 18ου έτους της ηλικίας εκάστου, η οποία επίσης συνεπάγεται την διακοπήν της συντάξεως. Τα ανωτέρω στοιχεία περιέχονται εις την αγωγήν, εφ' ης εξεδόθη η εκκαλουμένη απόφασις, η οποία είναι σαφής και ωρισμένη, δι' ον λόγον οι περί αοριστίας, επί τω ισχυρισμώ της μη αναγραφής των άνω στοιχείων, λόγοι της κρινομένης εφέσεως είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι. Από 1.1.1980 μέχρι 31.8.1981 αι παροχαί λόγω συντάξεως αι οποίαι κατεβλήθησαν υπό του ενάγοντος ΙΚΑ εις τα άνω μέλη της οικογενείας του θανόντος ανήλθον εις το ποσόν των 277.710 δραχμών. Επίσης υπό του ενάγοντος κατεβλήθη το ποσόν των 16.000 δραχμών δι' έξοδα κηδείας του θανόντος ησφαλισμένου του. Ήτοι το σύνολον του καταβληθέντος υπό του ΙΚΑ ποσού μέχρι 31.8.1981 ανέρχεται εις το ποσόν των 293.710 δραχμών (277.710+16.000).

Μετά ταύτα, ήτοι από 1.9.1981 και εφεξής, ήρξατο η εκ μέρους του ενάγοντος ΙΚΑ καταβολή εις τα άνω μέλη της οικογενείας του θανόντος συντάξεως εν συνόλω εκ δραχμών 14.220, εξ ων 9.050 δρχ. αφορούν την κατά μήνα σύνταξιν της χήρας και ανά 2.585 δρχ. αφορούν την σύνταξιν εκάστου των ανηλικών. Ο υπολογισμός των άνω παροχών συντάξεων έγινε συμφώνως προς τας διατάξεις των άρθρων 28 § 8, 9 και 12 και άρθρου 29 § 1, 3 και 11 α.ν. 1846/51, ως ίσχυον κατά τον χρόνον του υπολογισμού. Επί τη βάσει αυτών και της κατ' αριθ. 23/Συν. 4/22.1.81 αποφάσεως του Δ.Σ. του ΙΚΑ, χωρίς να ληφθή υπ' όψει οποιαδήποτε άλλη μελλοντική αύξησις των συντάξεων, η βασική μηνιαία σύνταξις του ησφαλισμένου προσδιορίσθη με τας ευεργετικές διατάξεις περί εργατικώ ατυχήματος, εις το 60% του 25πλασίου του τεκμαρτού ημερομισθίου της ασφαλιστικής κλάσεως εις την οποίαν κατετάγη ο ησφαλισμένος βάσει των αποδοχών του των δύο τελευταίων προ του ατυχήματος ημερολογιακών ετών, εις το ποσόν των 14.220 δραχμών. Το ποσόν της συντάξεως της χήρας ορίζεται εις τα 70% της βασικής συντάξεως του ησφαλισμένου, εκάστου δε των ανηλικών τέκνων εις ποσοστόν 20% της βασικής συντάξεως, υπό τον περιορισμόν όμως ότι το συνολικόν ποσόν συντάξεων των μελών δεν δύναται να υπερβή το ανώτερον της βασικής συντάξεως του θανόντος ησφαλισμένου. Ούτω το άνω ποσόν των συντάξεων από 16.3.86, ότε και λόγω ενηλικιώσεως θα διακοπή η σύνταξις του Ν.Κ.** η μηνιαία σύνταξις της χήρας Μ.Κ.**, θα ανακαθορισθή, βάσει των ανωτέρω και χωρίς να ληφθή υπ' όψιν οιαδήποτε ενδεχομένη αύξησις, εις το ποσόν των 9.955 δραχμών (14.200X70%), του δε Α.Κ.** εις το ποσόν των 2.845 δραχμών (14.200X20%), μετά δε την ενηλικίωσιν και του ετέρου τέκνου

την 15.2.1988 η μηνιαία σύνταξις της χήρας, επί της βάσει πάντοτε των στοιχείων και του υπολογισμού της 1.9.1981, χωρίς να ληφθή υπ' όψιν οιαδήποτε αύξησης, θα ανέλθη εις το ποσόν των 9.955 δραχμών. Ούτε το ενάγον ΙΚΑ καταβάλλει από 1.9.81 και θέλει καταβάλει μέχρι της 16.3.1986 εις τα μέλη της οικογενείας του θανόντος, άνευ υπολογισμού των τυχόν αυξήσεων των συντάξεων, εν συνόλω το ποσόν των 14.200 δραχμών μηνιαίως, από 17.3.1986 μέχρι 15.2.1988 εις την χήραν του θανόντος και το τέκνον αυτού Α.Κ.** θέλει καταβάλει, άνευ υπολογισμού της τυχόν αυξήσεως των συντάξεων, το ποσόν των 12.800 δραχμών μηνιαίως και από 16.2.1988 και εφεξής εις την χήραν του θανόντος το ποσόν των δραχμών 9.955 μηνιαίως, άνευ επίσης υπολογισμού της τυχόν αυξήσεως των συντάξεων, πάντα δε ταύτα εφ' όσον εξ άλλου τινός λόγου δεν επέλθη διακοπή των συντάξεων, κρινομένων ως απορριπτέων των περί του εναντίου υποστηριζομένων περί μη επιδικάσεως των άνω ποσών διότι πιθανόν να νυμφευθή η χήρα ή αναλάβουν εργασίαν τα τέκνα. Ούτω, βάσει των προεκτεθέντων, το ενάγον ΙΚΑ από 1.9.81 μέχρι 30.11.81 κατέβαλε εις τα άνω μέλη της οικογενείας του θανόντος διά σύνταξιν το ποσόν των 42.660 δραχμών (14.220Χ3). Ήτοι το υπό του ενάγοντος ΙΚΑ καταβληθέν εις τους ανωτέρω χρηματικών ποσόν μέχρι 30.11.81 εκ παροχών συντάξεων και δι' έξοδα κηδείας ανέρχεται εις το ποσόν των 336.370 δραχμών (277.710+16.000+ 42.660). Τα μέλη της οικογενείας του θανόντος, έχουν αξιώσιν αποζημιώσεως λόγω στερήσεως της διατροφής των κατά των εναγομένων, υποχρέων προς αποζημιώσιν, λόγω του εκ της προαναφερθείσης προσκρούσεως, θανάτου του Κ.Π.** του Ν. Κατά το ποσόν της χορηγηθείσης και χορηγουμένης υπό του ΙΚΑ συντάξεως, ως και κατά το ποσόν το καταβληθέν υπό του ΙΚΑ δι' έξοδα κηδείας, η αξίωσις αυτή μετεβιβάσθη εις το ενάγον ΙΚΑ, εκδοθείσης της, συμφώνως προς τας διατάξεις της § 5 του άρθρου 10 του ν.δ. 4104/1960, ως αντικατεστάθη δι' άρθρου 18 ν. 4476/65, ως και συμφώνως προς τας διατάξεις του β.δ. 226/73, υπ' αριθ. 43751/Φ.32/10.9.81 αποφάσεως του Διοικητού του ΙΚΑ διά της οποίας καθωρίσθη εις το ποσόν των 2.740.860 εν συνόλω η αξίωσις των μελών της οικογενείας του θανόντος η οποία μετεβιβάσθη εις το ΙΚΑ, σύμφωνα με τας άνω διατάξεις εξ ου ποσόν δραχμών 277.710 αφορά συντάξεις των ανωτέρω διά το χρονικόν διάστημα από 1.1.80 μέχρι 31.8.81, ποσόν 16.000 δρχ. αφορά καταβληθέντα έξοδα κηδείας και το υπόλοιπον εκ δραχμών 2.447.150 αφορά παροχάς συντάξεων χρονικού διαστήματος από 1.9.1981 και εφεξής, μη απαιτούμενης, ως προκύπτει εκ των άνω διατάξεων, και της μνείας των υποχρέων προς καταβολήν του άνω ποσού, ενδεικτικώς δε αναφέρεται εις αυτήν ο υπαίτιος του ατυχήματος Α.Α.** της υποχρεώσεως των λοιπών εναγομένων προκυπούσης του μεν δευτέρου και τρίτου εκ των περί προστήσεως διατάξεων του ΑΚ, ως και των τοιούτων του ν. ΓΝ/1911, λόγω της επί του προαναφερθέντος αυτοκινήτου κυριότητός των, της δε ασφαλιστικής εταιρείας εκ των διατάξεων του ν. 489/76 "περί υποχρεωτικής ασφαλίσεως της εξ ατυχημάτων αυτοκινήτων αστικής ευθύνης" και μέχρι του ποσού των 400.000 δραχμών, κατά τα προεκτεθέντα. Επίσης δεν απαιτείται κοινοποίησις της άνω αποφάσεως του Διοικητού του ΙΚΑ εις τους υποχρέους προς αποζημιώσιν, καθόσον, κατά τα προεκτεθέντα, η μεν μεταβίβασις της απαιτήσεως επέρχεται από της εκδόσεως της αποφάσεως του Διοικητού του ΙΚΑ της καθοριζούσης το ύψος του ποσού, εκ δε των προμνησθεισών διατάξεων προκύπτει ότι εν προκειμένω καθιερούται περίπτωσις γνησίας ex lege εκχωρήσεως γεγεννημένης απαιτήσεως, η μεταβίβασις της οποίας δεν ήρτηται εκ της αναγγελίας της εκχωρήσεως εις τους υποχρέους, επερχομένων των αποτελεσμάτων απ' ευθείας εκ του νόμου, εν πάση δε περιπτώσει αναγγελίαν συνιστά και η υπό του ΙΚΑ άσκησις της αγωγής περί της εν λόγω εκχωρηθείσης απαιτήσεως. Υφίσταται συνεπώς, τόσον ενεργητική νομιμοποίησις προς έγερσιν της άνω αγωγής, όσον και παθητική τοιαύτη στρεφόμενη κατά των εναγομένων, δι' ο και οι 1) υπό στοιχείον 2α και 3 λόγοι της από 22.2.84 εφέσεως του Α. και Β.Κ.** και 2) υπό στοιχείον 2 και 3 λόγοι της από 23.2.84 εφέσεως της άνω ασφαλιστικής εταιρίας "Η Ε.**" είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι. Ως προς το επιδικασθέν χρηματικόν ποσόν διά παροχάς συντάξεων εις τα άνω μέλη της οικογενείας του θανόντος διά το χρονικόν διάστημα από 1.1.80 μέχρι 31.8.1981 ως και διά την καταβολήν δραχμών 16.000 δι' έξοδα κηδείας, άτινα, κατά τα προεκτεθέντα, ανέρχονται εις το ποσόν των 336.370 δραχμών εν συνόλω, η εκκαλουμένη απόφασις, ενώ εις το σκεπτικόν της αναφέρει ότι εις το εφ' άπαξ επιδικαζόμενον ποσόν συμπεριλαμβάνονται δραχμαί 16.000 δι' έξοδα κηδείας, δρχ. 12.500 διά σύνταξις της χήρας από 1.1.80 μέχρι 29.2.80 δρχ. 7.120 διά σύνταξιν τέκνων από 1.1.80 μέχρι 29.2.80 δρχ. 129.240 διά σύνταξιν χήρας από 1.3.80 μέχρι 31.8.81 και δρχ. 42.660 διά σύνταξιν χήρας και τέκνων από 1.9.81 μέχρι 30.11.81 κατά την πρόσθεσιν των άνω ποσών εκ λογιστικού λάθους ανέγραψεν ότι ταύτα ανέρχονται εις το ποσόν των 265.320 δραχμών ενώ ταύτα ανέρχονται εις δραχμάς 281.320 όπερ ποσόν και δέον να υποχρεωθώσιν οι εναγόμενοι να καταβάλουν εφ' άπαξ εις το ενάγον, διορθουμένης νομίμως, κατ' άρθρ. 315 ΚΠολΔ, της αποφάσεως ως προς το άνω ποσόν, μη δυναμένου του δικαστηρίου τούτου να προβή εις επιδικάσιν πέραν των άνω ποσών μέχρι συμπληρώσεως των άνω 336.370 δρχ. ελλείψει εφέσεως ή αντεφέσεως εκ μέρους του ενάγοντος.

Περαιτέρω μετά την αφαιρέσιν εκ του ποσού των 2.740.860 δραχμών, καθ' ο μετεβιβάσθη εις το ενάγον η απαιτήσις, του άνω ποσού των 281.320 δραχμών, παραμένει υπόλοιπον εκ δραχμών 2.459.540. Ως προς την κάλυψιν του υπολοίπου ποσού η εκκαλουμένη υπεχρέωσε τους εναγομένους, κατά τα εν αυτή εκτιθέμενα, να καταβάλουν τούτο διά της καταβολής 14.220 δραχμών μηνιαίως από 1.12.1981 και εφεξής. Ειρήσθω ότι η εκ των εναγομένων ασφαλιστικήν

εταιρία υπεχρεώθη εις την καταβολήν δι' άπαντα τα ποσά μέχρι του ποσού των 400.000 δραχμών. 1/4μως, εκ των προεκτεθέντων, απεδείχθη ότι το ενάγον ΙΚΑ, υπό τας κατά τον χρόνον της συντάξεως της προαναφερθείσης αναλογιστικής μελέτης και της εκδόσεως της άνω αποφάσεως του Διευθυντού του ΙΚΑ, ισχυούσας συνταξιοδοτικές διατάξεις, άνευ υπολογισμού μελλοντικής τινός αυξήσεως των συντάξεων, καταβάλλει από 1.9.81 και θέλει καταβάλει εφεξής 1) εις την χήραν του θανατωθέντος Μ.* και τα άνω ανήλικα τέκνα μέχρι 16.3.1986 (ότε ενηλικούται ο εκ των τέκνων Ν.*) εν συνόλω το ποσόν των 14.220 δραχμών μηνιαίως, 2) εις την χήραν του θανατωθέντος και το τέκνον Α.* από 17.3.86 μέχρι 15.2.88 (ότε ενηλικούται και ο άνω υιός του θανόντος) το ποσόν των 12.800 δραχμών μηνιαίως και 3) εις την χήραν του θανατωθέντος από 16.2.88 και εφεξής το ποσόν των δραχμών 9.955 μηνιαίως, και συνεπώς τα άνω ποσά άτινα θέλει καταβάλει το ΙΚΑ εις τους άνω δικαιούχους δέον να υποχρεωθώσιν οι εναγόμενοι (υπό τον άνω περιορισμόν του ποσού ως προς την ασφαλιστικήν εταιρείαν) να καταβάλουν, εις ολόκληρον έκαστος, εις το ενάγον μέχρι συμπληρώσεως του, μετά την αφαιρέσιν του άνω ποσού των δραχμών 281.320, ποσού 2.459.540 δραχμών, και ουχι συνεχώς καθ' έκαστον μήνα ποσόν δρχ. 14.220 ως υπεχρεώθησαν, ουχι ορθώς, διά της εκκαλουμένης αποφάσεως.

Το αίτημα της αγωγής περι καταβολής εις το ενάγον εφ' άπαξ ολοκλήρου του χρηματικού ποσού, καθ' ο μετεβιβάσθη η απαίτησις, δεν εγένετο δεκτόν διά της εκκαλουμένης αποφάσεως, αλλά μόνον διά μέρος και δη διά ποσόν το οποίον είχε καταβληθή εις τους ανωτέρω (μέλη της οικογενείας του θανόντος) κατά τον χρόνον εγέρσεως της αγωγής, εφ' ης εξεδόθη η εκκαλουμένη δ' ον λόγον και οι 1) υπό στοιχεία 2β και 5 λόγοι εφέσεως περι του ότι δεν δικαιούται το ενάγον να ζητή την εφ' άπαξ καταβολήν της από 22.2.84 εφέσεως των Α.* και Β.Κ.** και 2) υπό στοιχεία 1 και 3 λόγοι εφέσεως περι του ότι δεν δικαιούται το ενάγον να αξιώνη την εφ' άπαξ καταβολήν της από 28.2.84 εφέσεως του Α.Α.**, είναι απορριπτέοι, ως άνευ αντικειμένου.

Ούτω οι εναγόμενοι πρέπει, εις ολόκληρον έκαστος, η εκ τούτων δε ασφαλιστική εταιρία υπό την επωνυμίαν "Η Ε.*" μέχρι του ποσού των 400.000 δραχμών, να καταβάλουν εις το ενάγον 1) χρηματικόν ποσόν 281.320 δραχμών, νομιμοτόκως από της επιδόσεως της αγωγής μέχρις εξοφλήσεως και 2) μέχρι συμπληρώσεως χρηματικού ποσού 2.459.540 δραχμών α) δραχμάς 14.220 μηνιαίως και την πρώτην εκάστου μηνός από 1.12.81 μέχρι 16.3.86, β) δραχμάς 12.800 μηνιαίως και την πρώτην εκάστου μηνός από 17.3.86 μέχρι 15.2.88 και γ) δραχμάς 9.955 μηνιαίως και την πρώτην εκάστου μηνός από 16.2.88 και εφεξής μέχρι συμπληρώσεως του άνω χρηματικού ποσού, άπαντα τα ποσά νομιμοτόκως από της καθυστερήσεως εκάστης δόσεως μέχρις εξοφλήσεως. Οι εναγόμενοι είναι υπόχρεοι εις την καταβολήν των άνω χρηματικών ποσών, ο μεν πρώτος Α.Σ.Α.**, οδηγός του προαναφερθέντος αυτοκινήτου, ως αποκλειστικώς υπαίτιος του θανάτου του προαναφερθέντος Κ.Π.**, οι δεύτερος και τρίτος εκ τούτων (Α.Δ.Κ.** και Β.Δ.Κ.**), ως κύριοι του άνω αυτοκινήτου και προστήσαντες εν τη οδηγήσει αυτού τον άνω οδηγόν, η δε τέταρτη εξ αυτών ασφαλιστική εταιρία ως έχουσα ασφαλίσει το αυτοκίνητον διά τας έναντι τρίτων σωματικής βλάβας και θάνατον μέχρι του ποσού των 400.000 δραχμών.

Ως προς την εκ δραχμών 85.000 δικαστικήν δαπάνην εις ην κατεδικάσθησαν οι εναγόμενοι διά της εκκαλουμένης να καταβάλουν εις το ενάγον, αύτη δεν ηδύνατο να υπερβή το ποσόν των 12.000 δραχμών, εν όψει της διατάξεως του άρθρου 22 του ν. 3693/57 και 5 ν. 3210/55 (ΑΠ 248/74 ΕΕΔ 33.916), δι' ο και ουχι νομίμως η εκκαλουμένη κατεδίκασε τους εναγομένους εις την του ενάγοντος δικαστικήν δαπάνην εκ δραχμών 85.000.